

Kristus-Kuningas

Püha Josemaría pidas seda
jutlust Kristus-Kuninga pühal,
22. novembril 1970.

19.11.2021

Liturgiline aasta läheneb lõpule ja
pühas Altariohvril uuendame me
Isale toodud Ohvrit – Kristuse,
pühaduse ja armu Kuninga, õigluse,
armastuse ja rahu Kuninga ohvrit,
nagu me varsti tänuohvripalves
loeme. Meie Issanda püha
inimlikkust vaadeldes tunnete te
kõik hinges suurt rõõmu. Kuningas
lihast südamega nagu meil, kes on

maailma ja kõigi inimeste Looja, kuid ei suru oma võimu peale, vaid anub pisut armastust, näidates meile vaikides oma haavatud käsi.

Miks siis nii paljud inimesed Teda ei tunne? Miks kuuleb ikka veel seda julma protesti: *Nolumus hunc regnare super nos* – Meie ei taha, et tema meie üle kuningana valitseks? Maailmas on miljoneid inimesi, kes Jeesusesse nii suhtuvad, või õigemini öeldes, Tema varjusse, sest nad ei tunne Kristust, nad ei ole näinud Tema palge ilu ega tunne Tema õpetuse imelisust.

See kurb pilt tekitab minus soovi Kristusele seda hüvitada. Kui ma kuulen seda lakkamatut kisa, mis seisneb rohkem vääritudes tegudes kui sõnades, tunnen vajadust hüüda: *Oportet illum regnare!* Tema peab valitsema kuningana!

Vastuseis Kristusele

Paljudele on talumatu mõte, et Kristus valitseks. Nad hakkavad Talle tuhandel viisil vastu, nii inimühiskonnas tervikuna kui ka kommetes, teaduses, kunstis. Isegi Kiriku enda elus! Püha Augustinus kirjutab: „Ma ei räägi rikutud inimestest, kes Kristust teotavad. Neid on tõesti vähe, kes teotavad Teda sõnadega, kuid palju on neid, kes teotavad Teda oma käitumisega.”

Mõnda inimest häirib isegi väljend *Kristus-Kuningas* – terminoloogia pealiskaudsuse tõttu –, just nagu Kristuse valitsemist saaks segamini ajada maise poliitikaga või et Issanda kuninglikkuse tunnistamine viiks Tema seaduse vastuvõtmisele. Ja seadust nad ei talu ega järgi liigutavat armastuse käsku, sest nad ei taha Jumala armastuse poole liikuda, nad püüavad rahuldada ainult omaenda isekust.

Issand on mind ärgitanud juba pikka aega kordama hääletut hüüdu: *Serviam!* Teenin! Suurendagu Ta meis eneseandmise indu, ustavust oma jumalikule kutsele – loomulikku, ilma sekelduste ja mürata – inimeste keskel. Täname Teda südame põhjast. Pöördume Tema poole alama, lapse palvega! Ning keel ja suulagi on meil täis piima ja mett ja me räägime suure rõõmuga Jumalariigist, mis on vabaduse riik – vabaduse, mille Tema meile on pälvinud.

Kristus, maailma Issand

Kristus, keda me nägime Petlemmas sündimas kui armsat last, on maailma Issand. Tahaksin, et me mõtiskleksime selle üle. Ta on loonud kõik olendid taevas ja maa peal. Ta on lepitanud kõik Isaga, taastades rahu Taevas ja maa peal vere kaudu, mida Ta Ristil valas. Nüüd valitseb Kristus Isa paremal käel. Seda

kinnitavad kaks valgetes riietes inglit
jüngritele, kes pärast Issanda
taevasseminekut hämmastunult pilvi
vaatavad: *Galilea mehed, mis te
seisate siin ja vaatate üles taevasse?
See Jeesus, kes teilt võeti üles
taevasse, tuleb samal kombel, nagu te
nägite teda taevasse minevat.*

Tema läbi valitsevad kuningad, selle
vahega, et kuningad, inimestest
võimukandjad, ei ole igavesed, kuid
Kristuse kuningriik jääb ikka ja
igavesti. Kristus on see, *kelle valitsus
on igavene valitsus ja kelle kuningriik
püsib põlvest põlve.*

Kristuse kuningriik ei ole kõnekäänd
ega retooriline kujutluspilt. Kristus
elab. Ta elab nagu inimene, sama
kehaga, mille Ta lihakssaamisel
endale võttis, mis tõusis pärast
ristisurma üles ja on kirkastatuna
olemas Sõna isikus koos oma
inimliku hingega. Kristus, tõeline
Jumal ja tõeline inimene, elab ja

valitseb ning on maailma Issand.
Ainult Tema läbi püsib elus kõik see,
mis elab.

Miks Ta siis ei ilmu täna kogu oma
auhiilguses? Sest Tema riik *ei ole*
sellest maailmast, kuigi see on siin
maailmas. Jeesus vastas Pilaatusele:
Mina olen kuningas. Mina olen selleks
sündinud ja selleks tulnud maailma, et
ma annaksin tunnistust tõe kohta.
Igaüks, kes on tõe seest, kuuleb minu
häält. Need, kes ootasid Messialt
ajalikku, nähtavat võimu, eksisid:
Jumala riik ei ole ju söömine ega
joomine, vaid õigus ja rahu ja rõõm
Pühas Vaimus.

Tõde ja õiglus, rahu ja rõõm Pühas
Vaimus. See on Kristuse kuningriik:
Jumala tegutsemine, mis päästab
inimesi ja lõpeb, kui aeg saab täis, ja
Issand, kes istub kõige kõrgemal
Taevas, tuleb inimeste üle lõplikku
kohut mõistma.

Kui Kristus alustab maa peal jutlustamisega, siis ei paku Ta poliitilist programmi, vaid ütleb: *Parandage meelt, sest taevariik on lähedal!* Ta käskis jüngritel seda head uudist kuulutada ja õpetas palves kuningriigi tulekut paluma. See on Jumala ja Tema õigluse, püha elu kuningriik – seda peame me esmalt otsima, ainsat asja, mis on tõeliselt vajalik.

Pääsemine, millest meie Issand Jeesus Kristus jutlustab, on suunatud kõigile. Üks kuningastegi *oma pojale pulmad. Ja ta läkitas oma sulased kutsutuid pulmapeole paluma.* Seega ilmutab Issand, et *Jumala riik on teie seas.*

Keegi ei jää pääsemisest ilma, kui ta allub vabatahtlikult Kristuse armastavatele käskudele: sündida uuesti, olla lihtsa vaimuga nagu lapsed, eemaldada südamest kõik see, mis lahutab Jumalast. Jeesus

tahab tegusid, mitte ainult sõnu. Ja sihikindlaid jõupingutusi, sest ainult need, kes võitlevad, on igavese pärandi väärilised.

Kuningriigi täiust ei saavutata maa peal, pääsemise või kohtumõistmise lõplikku otsust siin ei tehta. Praegu on kuningriik nagu külvamine, nagu sinepiiva kasvamine. Selle lõpp on nagu kalu täis võrk, mis liivale veetakse, ja siis eraldatakse need, kelle teod olid õiglased, nendest, kes panid toime ülekohut. Kuid niikaua, kui me siin elame, on kuningriik *haputaigna sarnane, mille naine võttis ja segas kolme vaka jahu sekka, kuni kõik läks hapnema.*

Igaüks, kes mõistab, milline on kuningriik, mida Kristus meile pakub, ütleb, et selle kättesaamine on väärt seda, et panna mängu kõik, mis tal on. See on pärl, mille ostis kaupmees, müües maha kõik, mis tal oli; see on põllule peidetud varandus.

Taevariik on raske vallutus – keegi ei saa olla kindel, et ta sinna jõuab, kuid kahetseva inimese alandlik hüüd saavutab selle, et ukсед lükatakse pärani. Üks kahest röövlist, kes Jeesusega koos risti löödi, palub Teda: „*Jeesus, mõtle minu peale, kui sa tuled oma kuningriiki!*” Ja Jeesus ütles talle: „*Tõesti, ma ütlen sulle, juba täna oled sa koos minuga paradiisis.*”

Kuningriik hinges

Kui suur sa oled, meie Issand ja meie Jumal! Sina oled see, kes annab meie elule üleloomuliku mõtte ja jumaliku väe. Sina oled selle põhjus, et sinu Poja armastuse läbi võime kogu oma olemuse jõuga, hinge ja ihuga korrata: *oportet illum regnare!* Tema peab valitsema! Samal ajal kui kõlab meie nõrkuse kaebelaul, sest sina tead, et me oleme inimesed – ja millised inimesed! – tehtud savist, ja mitte ainult jalad, vaid ka süda ja

pea! Üleloomulikul viisil tegutseme
vaid ainult sinu pärast!

Kristus peab valitsema eelkõige meie
hinges. Kuid mida me vastame, kui
Ta küsib: kuidas sa lased mul endas
valitseda? Mina vastaksin, et Tema
valitsemiseks minus on vaja Tema
rohket armu. Ainult nii muutub kõik
– iga südamel..k, iga hingetõmme,
kõige põgusam pilk, kõige tavalisem
sõna, kõige algelisem tunne –
hosanna’ks minu Kristus-Kuningale.

Kui me tahame, et Kristus valitseks,
siis peame olema järjekindlad ja
alustama sellest, et anname Talle
oma südame. Kui me seda ei tee, siis
oleks Kristuse kuningriigist
rääkimine vaid õõnes loba, ilma
kristliku sisuta, väline avaldus usust,
mida ei ole, Jumala nime petislik
kasutamine inimlikuks kasuks.

Kui selleks, et Jeesus minu ja sinu
hinges valitseks, oleks vaja tingimust,
et Ta leiaks meis täiusliku paiga, siis

oleks meil põhjust olla lootusetu.
Kuid ära karda, Siioni tütar! Ennäe,
*su kuningas tuleb eeslisälu seljas
istudes.* Kas mõistate? Jeesus lepib, et
Tema trooniks on lihtne loom. Ma ei
tea, kuidas on teiega, aga mind see ei
alanda, kui ma tunnen, et Jeesuse
silmis olen justkui eesel: *Ma olin nagu
loom su ees. Ometi jään ma ikka sinu
juurde; sa oled haaranud kinni mu
paremast käest, ja sa juhid mind
päitsetest.*

Püüdke meenutada, milline iseloom
on eeslil – nüüd, kui neid on nii vähe
järele jäänud. Mitte vanal ja
kangekaelsel, vimmakal eeslil, kes
maksab kätte ootamatult tagant üles
lüües, vaid noorel loomal, kelle
kõrvad on püsti nagu antennid, kes
lepib lihtsa toiduga, teeb tublilt tööd
ning laseb otsusekindlalt ja rõõmsalt
sörki. On olemas sadu ilusamaid,
targemaid ja halastamatumaid loomi,
kuid Kristus valis tema, et ilmuda
Kuningana rahva ette, kes Teda

hõisates tervitas. Sest Jeesus ei vaja nutikaid kavaldajaid, külmade südamete julmust, ligitõmbavat, kuid tühja ilu. Meie Issand hindab noore südame rõõmu, lihtsat sammu, loomulikku hääletooni, selget pilku ja kõrvu, mis kuulavad tähelepanelikult Tema armastavat sõna. Nii valitsebki Ta hinges.

Valitseda teenides

Kui me laseme Kristusel oma hinges valitseda, siis ei muutu me isandateks, vaid oleme kõikide inimeste teenijad. Kuidas mulle see sõna meeldib – teenida! Teenida oma Kuningat ja Tema pärast kõiki neid, kes on Tema verega lunastatud. Kui meie, kristlased, oskaksime teenida! Usaldame Issandale otsuse õppida täitma seda teenimise ülesannet, sest ainult teenides saame Kristust tunda ja armastada ning teha Ta teiste seas tuntuks ja armastatuks.

Kuidas me seda teistele näitaksime? Oma isikliku eeskujuga, et me oleksime Jeesuse Kristuse tunnistajad Tema vabatahtliku teenimisega kõigis oma tegemistes, sest Ta on kogu meie elu Issand, sest Ta on meie olemasolu ainus põhjus. Kui me oleme eeskujuga tunnistust andnud, siis oleme võimelised õpetama sõnaga, õpetusega. Nii tegi Kristus: *coepit facere et docere*, esiteks õpetas Ta tegudega, seejärel jumaliku jutlustamisega.

Teiste teenimine Kristuse pärast nõuab suurt inimlikkust. Kui meie elu ei ole inimlik, siis ei ehita Kristus sinna midagi, sest tavaliselt ei raja Ta midagi korratusele, isekusele, upsakusele. Me peame mõistma kõiki, me peame elama koos kõigiga, me peame andestama kõigile. Me ei ütle, et ebaõiglane on õiglane, et Jumala solvamine ei ole Jumala solvamine, et kuri on hea. Kuid kurjale ei vasta me kurjaga, vaid

selge õpetuse ja hea käitumisega, uputades kurja hea küllusesse. Nii valitseb Kristus meie hinges ja kõigi hinges, kes on meie ümber.

Mõned inimesed püüavad maa peal rahu kehtestada, panemata Jumala armastust oma südamesse, teenimata Jumala armastuse pärast inimesi. Kuidas on selles maailmas võimalik ellu viia rahumissiooni? Kristuse rahu on Kristuse kuningriigi rahu, ja meie Issanda kuningriik peab tuginema pühadussoovile, alandlikkusele, et võtta vastu armu, pingutusele, et kehtestada õiglust, Jumala armu väljavalamisele.

Kristus inimtegevuse ülimal astmel

See on võimalik, see ei ole tühi unistus. Kui meie, inimesed, ainult tahaksime oma südames Jumala armastusele peavarju anda! Kristus, meie Issand, löödi risti, ja Risti

kõrgustest lunastas Ta maailma, taastades rahu Jumala ja inimeste vahel. Jeesus Kristus meenutab kõigile: *Et ego, si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum*, ja kui mind maa pealt ülendatakse, siis ma tõmban kõik enese juurde, kui te tõstate mind kõigi maiste tegevuste tippu, täites igal minutil oma kohustusi, olles minu tunnistajaks selles, mis näib suur, ja selles, mis näib väike, *omnia traham ad meipsum*, siis tõmban ma kõik enese poole. Minu kuningriik teie seas saab olema tegelikkus!

Kristus, meie Issand, jätkab pühendununa külvi, et päästa inimesi ja tervet loodut, kogu maailma, sest see on hea, kuna ta tuli Jumala kätest heana. See oli Aadama süü, inimliku uhkuse patt, mis rikkus loodu jumaliku kooskõla.

Kuid kui aeg täis sai, saatis Jumal Isa oma ainusündinud Poja, kes Püha

Vaimu läbi sai lihaks igavesti Neitsi Maarjas, et taastada rahu ja lunastada inimesi patust – *adoptionem filiorum reciperemus*, et me saaksime pojaseisuse ning võime osa saada Jumala elust. Sel viisil saaks see uus inimene, Jumala laste uus põlvkond, vabastada terve maailma korratusest, taastada kõik asjad Kristuses, kes need on Jumalaga lepitanud.

Sellepärast nimetatakse meid kristlasteks, see on meie apostellik ülesanne, ind, mis peab toitma meie hinge: et Kristuse kuningriik saaks teoks, et ei oleks enam vihkamist ega julmust, et me levitaksime maa peal tugevat ja rahustavat armastuse palsamit. Palume täna meie Kuningalt, et Ta paneks meid alandlikult ja tuliselt kaasa aitama Jumala plaanile teha terveks see, mis on katki, päästa see, mis on kadunud, seada korda see, mille inimene on segi ajanud, viia sihile see, mis on

kõrvale kaldunud, taastada üksmeel kogu loodu seas.

Võtta vastu ristiusk tähendab võtta endale kohustus jätkata Jeesuse missiooni inimeste hulgas. Me peame olema, igaüks meist, *alter Christus, ipse Christus*, teine Kristus, Kristus ise. Ainult siis saame hakkama selle vägeva ettevõtmisega, tohutu suure ja lõputuga: pühitseda seestpoolt kõiki maiseid vorme, pannes neisse Lunastuse juuretist.

Ma ei räägi kunagi poliitikast. Ma ei leia, et kristlaste ülesanne maa peal oleks luua poliitilis-religiooset liikumist – see oleks hullumeelsus –, isegi kui neil oleks hea kavatsus levitada Kristuse vaimu kõigis inimtegevustes. Aga meil tuleb istutada Jumal igaühe südamesse, olgu tegemist kellega tahes. Püüame rääkida igale kristlasele, et igaüks oma oludes – mis ei sõltu ainult tema positsioonist Kirikus või ühiskonnas,

vaid ka ajaloosündmuste keeristest – oskaks eeskuju ja sõnaga oma usust tunnistust anda.

Kristlane elab maailmas täie õigusega, lihtsalt seepärast, et ta on inimene. Kui ta lubab oma südames elada ja valitseda Kristusel, siis tunneb ta kogu oma tegevuses – üsnagi märkimisväärselt – Issanda päästvat väge. Pole tähtis, milline on ta tegevus, *kõrge* või *madal*, sest inimlik kõrgus võib Jumala silmis olla madalus, ja see, mida meie nimetame madalaks või tagasihoidlikuks, võib olla pühaduse ja kristliku teenimise kõrgeim tipp.

Isiklik vabadus

Kui kristlane töötab, nagu on ta kohus, siis ei saa ta kõrvale põigelda maiste väärtuste eest ega neile käega lüüa. Kui väljendiga *õnnistada inimlikku tegevust* kavatsetakse olematuks taandada või nõrgendada

nende tegevuste loomumasust, siis keeldun ma neid sõnu kasutamast. Mina isiklikult ei ole kunagi olnud veendunud selles, et inimeste tavalised tegevused peaksid kandma kunstlikku silti, näitama konfessionaalset kuuluvust. Sest mulle näib, kuigi ma austan ka vastupidist arvamust, et siin peitub oht kasutada meie usu püha nime asjatult. On ju mõnigi kord katoliku sildi all õigustatud suhtumisi ja tegusid, mis ei ole alati austusväärased.

Kui maailm ja kõik, mis seal leidub – välja arvatud patt –, on hea, sest see on Jumala, meie Issanda töö, siis peab kristlane, külg külje kõrval teiste inimestega, end pühendama kõigele maisele, pidevalt võideldes – tõelist armastuse võitlust –, et vältida Jumala solvamist. Ta peab kaitsma kõiki hüvesid, mis tulenevad inimväärikusest.

On üks hüve, mida peab alati eriliselt
otsima – see on isiklik vabadus.
Ainult siis, kui kaitstakse teiste
isiklikku vabadust ja sellega
kooskäivad isiklikku vastutust, võib
inimliku ja kristliku aususega kaitsta
ka enda oma. Kordan ja jään alati
lakkamatult kordama, et Issand on
meile andnud suure üleloomuliku
kingituse, Jumala armu, ja veel ühe
imelise inimliku anni – isikliku
vabaduse, mis nõuab meilt – et see
kaduma ei läheks ega muutuks
vabaduse kuritarvitamiseks –
ausameelsust, tõhusat pingutust, et
peegeldada oma käitumises Jumala
Seadust, sest *seal, kus on Issanda
Vaim, on vabadus.*

Kristuse kuningriik on vabaduse riik
– siin pole rohkem orje peale nende,
kes end vabatahtlikult Jumala
armastuse pärast aheldavad.
Õnnistatud olgu see armastuse orjus,
mis meid vabaks teeb! Ilma
vabaduseta ei saa me vastata armule,

ilma vabaduseta ei saa me end
vabatahtlikult Issandale anda kõige
üleloomulikuma põhjuse pärast –
sellepärast, et me tahame seda.

Mõned neist, kes mind kuulavad,
tunnevad mind juba palju aastaid.
Nad võiksid olla tunnistajad, et kogu
oma elu olen jutlustanud isiklikust
vabadusest, millega kaasneb isiklik
vastutus. Ma olen seda otsinud ja
otsin kogu maa pealt, nagu Diogenes
otsis inimest. Ja iga päevaga
armastan ma seda rohkem, ma
armastan seda üle kõigi maiste
asjade – see on aare, mida me kunagi
piisavat ei hinda.

Kui ma räägin isiklikust vabadusest,
siis ei too ma seda ettekäändeks, et
arutada teisi, võib-olla väga vajalikke
küsimusi, mis ei käi kokku minu
preestrikutsega. Tean, et mul ei sobi
käsitleda ilmalikke ja mööduvaid
teemasid, mis kuuluvad ajalikku
sfääri, valdkondi, mille Issand on

jätanud inimestele vabaks ja rahulikuks arutluseks. Tean ka, et preestri suu peab avanema ainult selleks – vältimaks inimlikku kallutatust –, et juhtida hingi Jumala juurde, Tema vaimse päästva õpetuse juurde, sakramentide juurde, mille Jeesus Kristus seadis, siseelu juurde, mis meid Issanda lähedusse viib, teades, et me oleme Tema lapsed ja seega eranditult kõigi inimeste vennad ja õed.

Täna tähistame Kristus-Kuninga püha. Ma ei välju oma preestriameti raamest, kui ütlen, et kui keegi mõistab Kristuse kuningriiki kui poliitilist programmi, siis ei ole ta mõistnud usu üleloomuliku eesmärgi sügavat mõtet ja on paari sammu kaugusel sellest, et võtta oma südametunnistusele koorem, mis ei ole Kristuse oma, sest Tema ike on hea ja Tema koorem on kerge. Armastagem tõesti kõiki inimesi, armastagem Kristust üle kõige, ja siis

ei ole meil muud võimalust kui armastada teiste vabadust rahumeelselt ja mõistlikult koos elades.

Olge rahulikud, olge Jumala lapsed

Võib-olla te ütlete: *“Vähesed tahavad seda kuulda ja veelgi vähemad ellu viia.”* Ma tean seda: vabadus on tugev ja terve taim, mis ei kohane hästi kivide keskel, ohakate keskel või teedel, kus tallavad inimesed. Seda kuulutati juba enne, kui Kristus maa peale tuli.

Meenutage järgmist psalmi: *Miks nurisesid paganad, ja rahvad mõtisklesid tühja? Astusid ligi ilmamaa kuningad ja vürstid kogunesid kokku Issanda vastu ja Tema võitu vastu. Kas näete? Ei midagi uut. Kristuse vastu oldi juba enne Tema sündi; Tema vastu oldi siis, kui Ta kõndis rahumeelselt*

Palestiina teeradadel; Teda kiusati taga toona ja kiusatakse praegu, rünnates Tema Müstilise ja kuningliku Ihu liikmeid. Milleks nii palju viha, milleks selline raev siira lihtsuse vastu, milleks see üleüldine südametunnistuse vabaduse lämmatamine? *Kiskugem katki nende kütked ja heitkem endalt nende ike.* Nad kisuvad katki kerge ikke, viskavad maha oma koorma, pühaduse ja õigluse, armu, armastuse ja rahu imelise koorma. Armastus ajab neid vihale, nad naeravad Jumala headuse üle, et Ta keeldub enda kaitsmiseks inglite leegionide kasutamisest. Kui Jumal annaks järele, kui Ta ohverdaks mõned süütud, et rahuldada süüdlaste enamust, siis võiksid nad püüda jõuda Temaga vastastikusele mõistmisele. Kuid see ei ole Jumala loogika. Meie Isa on tõesti isa, ja Ta on valmis andestama tuhandetele kurjategijatele, kui on kas või ainult kümme õiget. Need, kes tegutsevad

viha pärast, ei suuda seda halastust mõista ja nende näiline maapealne karistamatus saab jõudu juurde, toitudes ebaõiglusest.

Kes elab taevas, naerab nende üle ja Issand pilkab neid. Siis ütleb neile oma vihas ja oma raevus heidutab neid. Kui õiglane on Jumala viha, kui suur on Tema halastus!

Tema aga tegi minust kuningas Siioni, Tema püha mäe üle, ja ma jutlustan Tema käsku. Issand ütles mulle: Sa oled minu poeg, täna ma sünnitasin sinu. Jumal Isa halastus andis meile Tema Poja Kuningaks. Kui Ta ähvardab, siis järgneb sellele leebus, Ta kuulutab oma viha ja annab meile oma armastuse. Sina oled minu Poeg – pöördub Ta Kristuse poole ning sinu ja minu poole, kui me otsustame olla *alter Christus, ipse Christus*.

Sõnad ei jõua järele südamele, mida liigutab Jumala headus. Ta ütleb meile: sina oled minu poeg. Mitte

võõras, mitte heatahtlikult koheldud
teenija, mitte sõber – seegi oleks juba
palju. Poeg! Ta annab meile
vabaduse, et elaksime koos Temaga
lapse vagaduses ja, ma julgen
kinnitada, ka sellise lapse häbituses,
kellele Isa on võimetu midagi
keelama.

Kas neid on palju, kes kalduvad
ebaõiglaselt käituma? Jah, kuid
Issand rõhutab: *Nõua minult ja ma
annan sulle paganad sinu pärisosaks
ja maailma ääred sinu omandiks. Sa
valitsed nende üle rauast sauaga ning
lõhud neid nagu pottsepa anumad.*
Need on jõulised väljaütlemised, ja
need tulevad Jumalalt, me ei saa neid
maha vaikida. Kristus pole asjatult
maailma Lunastaja ning valitseb
Kuningana Isa paremal käel. See on
kohutav kuulutus sellest, mis ootab
igaüht, kui elu saab mööda – sest elu
on mööduv, ja kui aeg saab täis,
ootab see kõiki neid, kelle süda on
kalestunud kurjuses ja lootusetuses.

Aga Jumal, kes võib alati võita, eelistab veenda: *Ja nüüd, kuningad, mõistke, õppige, kes te maa üle kohut mõistate. Teenige Issandat kartuses ja ülistage teda värisedes. Pidage korda, et Issand ei vihastaks ja te ei eksiks õigelt teelt. Kuid tema viha lahvatab kiiresti. Kristus on Issand, Kuningas. Ja meie kuulutame teile rõõmusõnumit isadele antud töötusest, et Jumal Jeesust üles äratades on täielikult täitnud töötuse nende lastele, meile – nagu ka teises laulus on kirjutatud: „Sina oled mu Poeg, täna ma olen su sünnitanud.”*

Olgu siis teile teada, mehed-vennad, et tema kaudu kuulutatakse teile pattude andeksandmist, ja see õigeksmõist, mida te ei suutnud leida Moosese Seaduses, on temas, kelles see on täielikult võimalik igale inimesele, kes usub. Vaadake siis, et teile ei juhtuks, mis on öeldud prohvetite kirjades: „Vaadake, te põlastajad, ja imestage ja hävige. Sest

ma teen ühe teo teie päevil, teo, mida te ei usuks, kui keegi seda teile jutustaks.”

See on päästetöö, Kristuse valitsemine hinges, Jumala halastuse avaldus. *Õndsad on kõik, kes Teda usaldavad!* Meil, kristlastel, on õigus Kristuse kuninglikkust ülistada, sest kuigi on rohkelt ebaõiglust, kuigi paljud ei soovi seda armastuse valitsust, leiab aset samas inimajaloos – mis on kurjuse näitelava –, igavese pääsemise töö.

Jumala inglid

Ego cogito cogitationes pacis et non afflictionis, mina tunnen mõtteid, mis (...) on rahu, aga mitte õnnetuse mõtted, ütleb Issand. Me oleme rahu inimesed, õigluse inimesed, heategijad, ja Issand ei ole meie jaoks ike, vaid sõber, vend ja Armastus.

Saatku meid sel maisel – rõõmsal! – teekonnal Jumala inglid. „Enne meie Lunastaja sündimist,” kirjutab püha Gregorius Suur, „olime kaotanud inglite sõpruse. Pärispatt ja meie endi igapäevased patud olid meid nende valgusrikkast puhtusest eemale viinud ... Kuid alates hetkest, mil me saime tundma oma Kuningat, tunnistasid inglid meid oma kaaskodanikeks.

Ja sellest ajast, kui taevane Kuningas võttis endale meie maise ihu, ei eemaldu inglid enam meie viletsusest. Nad ei söanda enam pidada endast madalamaks loomust, mida nad kummardavad, kui näevad teda taevase Kuninga isikus endast kõrgemale tõstetuna ning nad ei pea enam ebasobivaks inimest oma kaaslaseks pidada.”

Maarja, meie Kuninga püha Ema, meie südame Kuninganna, juhib meid nii, nagu ainult tema oskab

seda teha. Kaastundlik Ema, armu
troon, me palume sind, et oskaksime
luua oma elus ja nende elus, kes on
meie ümber, ridahaaval lihtsa
armastuse poeemi, *quasi fluvium
pacis*, otsekui rahujõe. Sest sina oled
lõputu halastuse meri: *kõik jõed
voolavad merre, aga meri ei saa täis.*

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/kristus-kuningas/](https://opusdei.org/et-ee/article/kristus-kuningas/)
(08.03.2026)